

Heb jij dat gemaakt, Els?"

Vanuit haar hoekje knikte ze, warm-
rood opeens, omdat ze zag dat hij 't
werkelijk lief en mooi vond, en Vader
zei dadelijk: „Ja, vind je 't niet aardig?
Ze gaat morgenavond naar Noor en
Hein. 't Kindje wordt Zondag gedoopt.”

Er werd nu druk gepraat over 't ver-
wonen van Noor, en het snoezige
kindje

Els droomde in haar hoekje.

„'t Wordt toch kil,” vond vader op-
eens. „Els, wil je de deuren dicht doen?
En dan de groote lamp maar aan, hè.”

Er was even traagheid in Els' bewe-
gingen.

Maar de groote lamp kon de blijd-
schap en verwachting, die in de kamer
hingen, niet wegschijnen. Die bleven. . .

Toen, bij 't naar huis gaan, liet Wim
zijn moeder voorgaan de deur uit, stapte
achter haar aan, na zijn gewone: „Dag
Els”, maar wipte ineens weer terug de
gang in, alsof hij wat vergeten was.

Er was schroom in zijn oogen toen
hij haar aankeek en vroeg: „Mag ik
je morgen wegbrengen naar je zuster?”

Opeens, in dit eenvoudige vraagje,

wist Els de vervulling van haar blij-
e hopen. Ze kleurde sterk en voelde zich
ineens erg verlegen. Ze knikte alleen.
Maar Wims oogen lichtten blij en zijn
hand knelde om de hare: „Tot mor-
gen dan.”

„Tot morgen dan. Tot morgen dan,”
zong het maar steeds in Els.

In de schemerdonkere kamer, waarin
het witte maanlicht viel, maakte ze zich
gereed om naar bed te gaan, vreemd
bang om het licht aan te steken. Haar
wangen gloeiden. Was het een droom,
een vreemd-heerlijke droom?

Maar voor ze naar bed ging moest
toch het licht nog even aan. Els maakte
weer het pakje in vloeipapier open en
keek naar het witte manteltje. 't Was
haar nu nog veel liever geworden, nu
Wim er zoo naar gekeken had. Ze streek
het even langs haar warme wang, en
opeens bloosde ze nog dieper.

Wim vond het manteltje ook zoo
mooi, en later later

Het licht was alweer uit, maar voor
't ledikant lag Els op haar knieën,
diep gebogen

ZOMERREGEN

In 't schemeruur begon de regen,
En, kinderen met open mond,
Ontvingen we Uwen koelen zegen,
En lokten op als groen en grond.

De grond dronk met een gulzig grommen
En borrelen van groot genot,
En ruischend zijn sinds weken stomme
Boomen als in de lente ontbot.

En in de tuinen waar de rozen
Ontbrandden in onwereldsch licht,
Durfden verdorden weer te blozen
En lachten uit een jong gezicht.

Waar Gij Uw Geest zendt moet het groeien.
Tot zelfs de doode stek bewoog,
Wel aarzelend, maar hij zal bloeien
En takken strekken naar omhoog.

WILLEM DE MÉRODE